

Kristina Menih

Sračja kleptomanka

Manka najde, kar ji gre

Sraka Manka je prešerno poskakovala od čistega veselja, saj je spet ukradla nekaj čudovitega. O, kako lepo se je svetilo! Le kaj je to, se je čudila in komaj čakala, da neznano reč prenese v svoje gnezdo na najvišji smreki v gozdu pod Triglavom.

V vrtoglavi višini najvišje smreke v gozdu pod Triglavom je stalo gnezdo, narejeno iz vej, blata in trave. Za nameček prekrito s strehico je imenitno kljubovalo času, zato je zdaj v njem živela že bog si ga vedi katera potomka svojih prednikov, sraka po imenu Manka. Tisto gnezdo sta si postavila njen prapradedek Kar iz rodu srak Pica Pica in Aka, njegova žena iz plemenitega rodu planinskih srak. Mlada in zaljubljena do konice kljuna sta si želela močnega potomstva, zato sta se zelo potrudila tudi pri gradnji svojega gnezda. Če bi še živela, bi ponosno šakala naokoli in se hvalila s svojimi lepimi, čvrstimi in umnimi potomci. In tudi z gnezdом, saj je bilo še vedno enako trdno kot v času gradnje. Ampak le do dne, ko je iz jajčka v svet pokukala njuna zadnja prapravnukinja, sraka Manka. Kajti komaj se je izlegla, takoj je postalo jasno, da je ustvarjena iz drugačnega testa kot njeni predniki. Vse srake rodbine Pica Pica, znane po svoji kot noč temni črnini večine peres, so se bahale s svojo velikostjo in s še posebno mogočnim razponom kril, s svojim gromozansko dolgim repom in s peresi bele barve, na gosto posutimi po prsnem košu, trtici in pod perutmi. Majceno telo srake Manke pa je bilo poraslo z belim puhom in le tu in tam je iz tiste bele preje štrlelo kakšno črno pero.

"Šak, šak, saj me bo še kap," se je prestrašila Mankina mama, ko jo je prvič zagledala. Vsa razburjena in z res zelo visokim pritiskom v glavi je zapustila gnezdo z zvedavo Manko vred in poletela svojemu možu naproti. Ta je bil k sreči bolj preudarne narave in je ženo spretno pomiril.

"Kaj se vznemirjaš, ljuba moja? Važno, da je najina mala zdrava. To pa oba veva, da je, saj je trdno zdravje zapisano v njenih živahnih očeh."

Mankina mamica se je slednjič res pomirila in se vdala v usodo, Manko pa je njena pojava prav malo skrbela. Veliko bolj kot njen videz so jo zanimali predmeti. Predvsem tisti sijoči, svetleči, umetelni in že na prvi sračji pogled dragoceni. Saj vemo, da srake tu in tam rade kaj izmaknejo, ampak take kleptomanke, kot je bila Manka, pa dotlej res nikoli nihče nikjer ni niti videl niti poznal.

Manka je vse dneve preživela v nenehnem iskanju in pobiranju izgubljenih reči, ki so se valjale po gozdu, med planinskimi skalami in na brezpotjih. Z največjim veseljem pa je kakšno zanjo zanimivo stvar tudi spretno izmaknila. Še posebno je uživala, kadar ji je uspela kakšna kraja naravnost pred lastnikovim nosom. Planincu Jaku je prav pred kratkim dobesedno iz rok ukradla lesketajočo značko, ki jo je ves zamaknjen občudoval. Manka je pikirala nanjo kot jastreb na pišče in jo presenečenemu fantu v hipu izpulila izmed prstov. Z novo trofejo je vsa vzhičena poletela naravnost h gnezdо. Zataknila jo je v dračje in niti pomislila ni, kako zaprepaden in tudi žalosten je Jaka postal zaradi izgube. Opazila ni niti, ko ji je požugal v zrak in ihtavo zavpil za njo: "Ti sraka tatinska! Da bi te koklja brcnila!"

Tako jezen je bil, da je pobral kamen in ga zagнал proti ptici, a ta je že varno odletela stran.

Manka se nikoli ni zamislila nad svojim početjem, čeprav so jo vsi po vrsti oštevali in jo poskušali usmeriti na poštena pota.

"Šak, šak, šak, zase se brigajte," jim je odgovarjala predrznica in nadaljevala s svojim nečednim ravnanjem.

Spretno je izmikala tuje reči in jih kopičila v svojem gnezdо, ki se je vse bolj šibilo pod težo nakradenih najdenin.

"Hov hov hov, kaj pa spet naklepaš?" je nekega dne zalajala pitbulka Dixie, opazujoč Manko, ki se je sumljivo motala okoli vrat gospodičnine hišice.

"Šak šak, boš že izvedela, ko bo čas," ji je zabrusila poredna ptica, preden se je z nečim svetlečim v kljuno bliskovito pognala v zrak.

Gospodična se je namenila puliti obrvi. V ta namen je na mizico pred hiško postavila pinceto, vato, namočeno v alkohol, in majceno zrcalo, ki je bilo svoj čas v lasti njene rajnke matere.

"Ja, kje pa je zrcalce?" se je zamislila gospodična, ko se je hotela pogledati vanj. Ogledalce je seveda pristalo v sračjem gnezdu, kje pa drugje. Tako se je bela sraka, vse naokoli kmalu znana kot Manka kleptomanka, potikala po hribih in dolinah pod Triglavom in ni ga bilo, ki bi ji bil kos. Vsak dan je postajala drznejša in tudi predrzna, potem pa se je njena sreča zamajala.

"Šak, šak, šak," se je že navsezgodaj zjutraj zaslišalo njeno glasno šakanje. Vsi so še spali, le ona je motovilila naokoli in kot kakšna vsiljiva jutranja budilka prebujala speče planinske živali. Tudi najzgodnejši planinci so se čudili tistemu predirljivemu ptičjemu vpitju, ki je v jutranjem svitanju kot ostri meč prebadalo svež zrak.

"Le kaj ji je padlo na pamet, da se tako čudno vede?" so se spraševali vsi, ki so jo poznali.

Manka je dejansko doživela nekaj zelo neprijetnega. Njeno perje je prekrivala rjavozelena packarija, še najbolj podobna gorčici, smrdeča pa tako, da je zaudarjalo vse naokoli.

"Ojoj, le kaj tako smrdi," se je pritožila njena sosedica sinička, ki je dotlej mirno dremala v svojem gnezdecu.

"Šak, šak, šak, jaz smrdim, če te ravno zanima. Jaz, jaz, jaz! In lepo te prosim, skrivnost obdrži zase," ji je odkritosrčno priznala v rjavozelenu

Pitbulka Dixie se je namenila k potoku po nekaj osvežilnih požirkov vode, ko je prav pred njenim smrčkom pristala Manka. "Kje si se pa ti valjala, da smrdiš kot smrdokavra?" se je namrdnila psička. Ilustracija: Jernej Kovač Myint

svinjarijo odeta Manka, preden je kot raketa odbrzela do najbližje vode. Beli potok se je takrat razkazoval v vsej svoji divji lepoti. Narasel po močnem deževju je pridobil nežno mlečno barvo, po kateri so ga tudi poimenovali. V jutranjem hladu se je nad vodno površino raztezala meglica in čarala čarobnost Pravljíčarije pod Triglavom. Pitbulka Dixie se je ravno polulala in se namenila k potoku po nekaj osvežilnih požirkov vode, ko je prav pred njenim smrčkom pristala Manka. "Kje si se pa ti valjala, da smrdiš kot smrdokavra?" se je namrnila psička.

"Zaupam ti svojo dogodivščino, če ne boš nikomur nič zinila," je čivnila Manka.

"Hov hov hov, prisežem."

Dixie je privzdignila levo tačko in si jo zlagoma položila na srce, umazana sraka pa je najprej stopicnila v hladno vodo, se ocedila, potem pa skočila na skalo, se dobro otresla in se ozrla naokoli. "Upam, da ni nikjer nobenih nepovabljenih ušes. Samo tebi se hočem izpovedati in nikomur drugemu, veš! Da boš vedela: odločila sem se, da nikoli več ne bom ničesar izmaknila. Nikoli več!" se je pridušala ptica.

Dixie ni mogla iz svoje kože, zato je brž pripomnila: "Le kaj se ti je tako hudega zgodilo, da si se končno odločila poboljšati? Saj veš, kolikokrat smo ti pridigali, da se ne sme krastil! Ti pa nas nikoli nisi

za dva evra, ki je očitno prežal name. Tudi drugi del shrambe, povezan z mojo prehrano, sem imela dobro založen. V njem ni manjkalo posušeni malin, ukradenih sladkarij, suhega sadja in kostanja, pa tudi nekaj žuželk se je valjalo notri. Vso svojo lastnino sem ponovno vestno popisala in jo prav dobre volje spravila nazaj v gnezdo, potem pa sem se domislila, da potrebujem kaj novega. Začela sem stikati naokoli. Letela sem nad našo dolino, vendar je povsod vladal neverjeten spokoj. Nič se ni dogajalo. Zdelo se je, kot bi vse izumrlo. Dolgo sem zaman oprezala, slednjič pa se mi je nasmehnila sreča. Na enem od dreves sredi gozda sem ugledala gnezdo z jajčki. Vsa tri so bila ljubka, ampak eno jajce je pa še posebno pritegnilo mojo pozornost! Kot spominčica nežno modre barve z nekaj posutimi temnimi pikicami se je zdelo namenjeno prav meni, sem modrovala, preden sem ga ukradla iz gnezda in ga vtaknila v svoj tatinski kljun. Svojo slabo vest sem brž utišala z mislijo, da je ptičja mama sama kriva, ker sem ji izmaknila jajce. Mar bi sedela v gnezdu in ga čuvala!

Trofejo sem položila na vrh svojega gnezda. Tako zelo mi je postala všeč, da sem se odločila kar zaspiti ob njej. Res sem zadremala, potem pa sem sanjala o neki nemarno smrdeči lepljivi močvari, preleti po mojem perju. Vsa prepotena sem se sunkovito zbudila in ugotovila, da so se moje grozne sanje uresničile. Gnilo jajce je očitno počilo in me vso premočilo in zasmradilo. Uh, kako sem postala huda sama nase! Za povrh je tista packarija posvinjala tudi vse moje reči in celo shramba s hrano je čisto fuč! Le kaj bom jedla in kje bom živela, saj je gnezdo povsem uničeno. Še sreča, da me ni nihče videl, ko sem vsa umazana letela sem dol, k potoku."

Tako je razlagala sraka. Namesto da bi ji Dixie, kot se za prijateljico spodobi, stala ob strani, je, huda nanjo, prav jezno zagodrnjala: "Prav ti je! Zdaj si boš menda končno zapomnila, kaj je prav in kaj ni! Me prav zanima, kako bodo to tvojo dogodivščino komentirali v gozdu?"

"Saj nihče ne ve zanje," je pomirjeno odvrnila sraka.

"Ali si prepričana?" se ni dala Dixie.

"No, ja. Pravzaprav sem nekaj malega res povedala tisti moji radovedni sosedu sinici. Ampak saj sem ji zabičala, naj molči kot grob."

"In ti verjameš, da ne bo odprla kljuna?" je pitbulka zasejala seme dvoma v srako.

"Kaj pa mi drugega preostane?" je zagrenjeno odvrnila Manka, trdno odločena, da nikoli več ne bo kleptomanka. Z desno perutjo je pomahala Dixie in vsa poklapana odletela uničenemu gnezdu in sosedu sinički naproti. ●

Gori v našem rodbinskem gnezdu na najvišji smreki v gozdu sem si uredila odlično shrambo za vse, kar sem uspela najti ali izmakniti na tleh. Saj veš, kako občudujem tuje predmete, ali ne!

ubogala. Še meni si se rogala za hrbtom, hov hov! Zdaj pa le brž priznaj, kaj si tokrat ušpičila, saj se mi mudi domov. Gospodična bo huda, če se ne bom vsak hip pojavila pred njo. No, bo kaj iz tvoje- ga kljuna?" je postajala nestrpna Dixie. Nič več nečedna, le malo razkuštrana Manka je končno le odprla svoj ostrí kljun in začela pripovedovati.

"Gori v našem rodbinskem gnezdu na najvišji smreki v gozdu sem si uredila odlično shrambo za vse, kar sem uspela najti ali izmakniti na tleh. Saj veš, kako občudujem tuje predmete, ali ne! Povsod stikam za rečmi, ki bi jih morebiti, kdo bi vedel kdaj, utegnila potrebovati, šak, šak. Enkrat na leto pa si vzamem čas in jih pregledam. Veš, kaj vse sem nabrala v lanskem letu? Šak, šak, že pozimi sem na snegu opazila očala, ki jih je izgubil nepazljivi turni smučar, spomladi sem na gorskem travniku zagledala kdo bi vedel čigavo denarnico, poleti sem v svojo zbirko dodala svetleče kopalke, ki so se sušile na vrvi pred nekim šotorom, v jeseni pa sem s tal pograbila kovanec